

нашият селянинъ, да се запази отъ голѣмата експлоатация и да се създадатъ, изобщо, условия за единъ сносенъ и красивъ животъ.

Чрезъ читалищата учителътъ буди интереса на нашия селянинъ къмъ земледѣлие, скотовѣдство, пчеларство и бубарство. Разкрива му научнитѣ открития въ тѣзи стопански области за по-голѣмо производство.

Чрезъ тѣхъ дига лозунгитѣ за въздържанието, противъ пиянството, прѣска здравна просвѣта и разкрива моралното разтление, което настѣпи следъ войнитѣ.

На читалищната сцена виждаме учителътъ да организира вечеринки, утра, забави и представления, чрезъ които се изнася на показъ всичко гнило и порочно въ нашия животъ и се посочва конкретно, какъ истината и справедливостта винаги възтѣржествуватъ надъ лжжата.

Изобщо, днесъ не можемъ да си представимъ дейно читалище безъ учителъ и деенъ учителъ безъ да бѣде ръководителъ на читалищната дейность.

Така е било въ миналото, така е и днесъ.

При нашитѣ неразвити условия, при липсата на интеллигентни сили, особено по селата, учителътъ дълго време ще бѣде единъ отъ факторитѣ за разцвѣта на нашитѣ читалища.

Учителътъ, благодарение на своята прозорливостъ, може да схване и ясно изрази всички идеи, които сѣ зародили срѣдъ масата и чрезъ читалищната трибуна да стане глашатай на тѣзи идеи.

Народниятъ учителъ, чрезъ дейността си въ читалището, осмисля своя животъ, изпълнява своя свещенъ дългъ къмъ народа и за тази му дейность не ще заслужено да му се кажатъ думитѣ на бележития руски педагогъ Каптеревъ: „Човѣкъ, който не се загрижва за намалението страданията на своитѣ ближни, унижава културата и не плаща дълга си на съвременницитѣ; човѣкъ, който има знания, а не върши нищо добро за хората, такъвъ човѣкъ за нищо не е годенъ.

Г. Милевъ.